

JATULIN- TARHASSA

Anita Pistemaa

Jatulintarhassa

Anita Pistemaa

Jatulin tarhassa

Anita Pistemaa

© 2019 Pistemaa, Anita

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0807-1

Kannen kuva pixabay.com (free pictures)

Kannen suunnittelu Anita Pistemaa

Kirjallisuusluokka 15.9

Sisällysluettelo

Lukijalle.....	9
NOUTAJAT SAAPUVAT.....	17
W-TWO WORLDS.....	33
Löydöksiä.....	39
Muita nostoja.....	79
Mielikuvituksesta.....	82
Kahden maailman kansalaisuus.....	83
Havahtumisesta, heräämisestä.....	83
Pari vakiota ja muuttuja.....	84
SUURI SUUNNITELMA.....	89
Löydökset.....	92
Suosittelen.....	120
MINÄ OLEN SINÄ.....	123
PURPPURASOTA.....	139
OSA 1: Historiasta tähän päivään.....	142
Alustus.....	142
Ansoista.....	155
OSA 2.....	156
Walk into the heart of danger.....	157
Tapahtumia ja ”sattumia”.....	158

OSA 3.....	165
Perusturvallisuuden tunteen puuttuminen.....	165
Lisää koetinkiveä.....	173
Egoillaan.....	176
Toinen Helvetti-kokemus.....	179
OSA 4.....	183
Ehdotus Galaksien väliselle Neuvostolle.....	183
Maailmalla.....	186
Helvetti-kokemuksen avaaminen.....	194
Yksin!.....	195
Pöly laskeutuu.....	197
Täydellisyydestä ja synnittömyydestä.....	198
Luomisharjoitus.....	199
Atlantiksen ajan energiat muodossani.....	203
Mietin vain.....	210
Oivallan.....	214
SYDÄMEN ASIALLA.....	217
Esipuhe.....	220
Puuttuuko jotain?.....	221
Muistutus.....	222
Hän on olemassa.....	223
Takaumia.....	224
Geiko-san.....	226
Sydämen ja mielen maailmoista.....	231
Tiedoksiantouni?.....	235
Miksi toisen todellisuuden rakastettu?.....	239
Mahdollisuus.....	241
Kahdennettua.....	242
Jälkikäteen ja uudelleen sanoittamisesta.....	245
Virtuaalipulma?.....	246

TIME.....	249
Legend of The Blue Sea.....	252
Joten.....	255
Ihmisen osani.....	256
Minäkuvan uudelleen rakentamisesta.....	257
Vaihtoehtoinen tulkinta.....	258
Puhdistautumisesta.....	260
Jatkonumero:.....	265
Olennoista ja paikoista eli muodoista.....	267
Uusi Työsopimus?.....	273
Otantoja Ajan lyhyemmästä historiasta.....	276
Hippuja.....	279
Pyydän anteeksi.....	284
”Missä sinä olet?”.....	285
Tarina.....	286
The End.....	290
Näkymä ja totuus sen takana?.....	293
Kiitos.....	294
LIITTEET.....	295
Kuvaajia.....	297
Kirjoitukseni:.....	300
Nettisivuosoitteeni:.....	300

Lukijalle

Tämän kirjoituksen projektinimi on vaihtunut useasti.

Ensimmäinen nimi oli ”Naurettavaa tiedettä tosikoille”, jossa innoittajana toimi Stephen Hawkingin kirja Ajan Lyhyt Historia. Luin sen pikaisesti läpi keväällä 2018. Pidin siitä ja sen selkeydestä. Tarkoitukseni oli laajentaa kyseinen kirjoitus kattamaan kolme hänen kirjaansa; Suuri Suunnitelma sekä Maailmankaikkeus Pähkinäkuoressa, ensin mainitsemi lisäksi.

Niin kuin usein on, joko joutoaikakirjoitteluna tai väkisin vääntämisellä aikomukset harvoin etenevät kovinkaan flow-tyylillä, vaan karikkoa pukka. Matka Strömssöön tyssää jollan kaatumiseen (Vapaamuotoinen lainaus Portion Boys: Niin kuin ennenkin). Toisin sanoen, naurettava tieteen tekeminen siirtyi sivuun.

”Älähän mittään”, kuten jossain päin suomea on tapana asia ilmaista. Maailmankaikkeus ja sen energiat vastasivat pyyntöni tarjoten opintomatkaa, jonka kuvaan tämän kirjoituksen avauksena. Hetken, joka on suhteellinen ajan ilmaisutapa, vaihdoin projektinimeksi Lemniskaatta. Halusin viitata tällä siihen ”häkkilintu” tunteeseen, jota koin avauskappaleen paikassa: niin lähellä, mutta samalla niin kaukana. Lemniskaatta on matemaattinen kuvaaja, joka on lienee tuttu monille symbolina ääretön (∞), mutta halusin äärettömyyden lisäksi viitata tämän kirjoituksen järjestysnumeroon 8.

Kyseinen kuumailmapallomatka päättyi korkeuksissa käymisen jälkeen enemmän tai vähemmän räiskälemäiseen, ehkä kuitenkin hallittuun alastuloon maan pinnalle. Jälleen

syntyi uusi kansio tietokoneen uumeniin tälle projektille reen osuessa lujasti hiekkaan. Hansikkaani ripustautuivat kuin itsestään naulaan virtuaaliseen ovenpieleen odottamaan niin kutsuttuja kauniita päiviä.

Niitä ehti olla useita, kunnes tunne- , kokemus- sekä havaintomaailmaani alkoi likipitään tulvimalla ilmestyä energioita sekä asioita, jotka suorastaan vaativat kannanottoani. Pelkkä asioiden seuraaminen sivusta oli täysin poissa laskuista. Tällöin vaihdoin projektinimeksi Purppurasota. Sen verran paljon oli ilmassa tulta, tulikiven katkua, ahdistusta, painostusta, aggressiivisuutta ja silkkaa raivoa, joitain mainitakseni.

Näin satunnainen tietokoneen näpyttely sai kuin ruutia allensa jatkuen uuden kansion merkeissä, sillä tämä tuntui asiana niin erilaiselta edellisestä verrattuna. Siinä, missä Naurettavan Tieteen Tekeminen lähinnä itselleni ja omaksi huviksi olisi ollut, tämä oli niin päinvastaista kuin olla ja saattoi. Tosikkomaisuus ilmaisumuotona on kuitenkin melkoisen sopimaton, sillä koin olevani suurten ja merkityksellisten asioiden ympärillä, paikoitellen jopa niiden keskiössä.

Kyseiset energiat olivat ajoittain kuin päälle kaadettua paksua tervaa, jotka paitsi, että tarttuivat ihooni, menivät myös sen alle. Harkitsin hetken käyttää sanaa maailmantuska tässä kuvauksessa, mutta se taitaa olla liiaksi psykologispainotteinen, vaikka totta on myös se, kuinka harkitsin lataamoon menoa, sillä useiden päivien mittaisessa rypemissä tyhjenee kyllä monet super power paristot, duracelleista puhumattakaan. Lataamoon meneminen, olisi voinut olla oiva keino yrittää livahtaa kuin koira veräjältä.

On sanonta, kuinka jokin, joka menee ylös, tulee myös alas, mutta näyttäisi olevan mahdollista myös se, kuinka jonkin mennessä alas, tulee se myös ylös – ehkä saavuttaakseen uuden tasapainotilan, paino sanalla ehkä.

Toisin sanoen. Maailmankaikkeuden ”Linnanmäen” vuoristorata tarjosi uutta nousua väsyttäneeni passiivisaggressiiviseen mittelöön kyseisten energioiden kanssa etsiessäni samalla periaatteitteni mukaista ulospääsyä. Voin kuvata tunnelmiani vierasvoitolla 1 – 0; kaikki ja ei mitään. Koin olevani hyvin epäonnistunut tekemisissäni. Sain tuona hetkenä tiedokseni, kuinka kyseinen energiamuutos oli vasta asioiden esittely. Miettiessäni tuon jälkeen elämäni edellytyksiä, syytä elämääni ja paluutani maitojunalla tänne maan piiriin, maailmankaikkeus ohjasi kuin kädestä pitäen minut Yle Areenan sivuille.

Ohjelma, jonka alkuperäisnimi on W-Two Worlds Apart (Ohjelmatietoihin suomennettuna W-Todellisuuden toisella puolella) oli todellakin kuin yhden klikkauksen päässä. Voisiko asiaa tehdä vielä helpommaksi? Jätän vastaamatta, mutta sinä lukijana voit arvailla.

Jo ohjelman alkumetreillä minut valtasi sisäsyntyinen tunne, kuinka minun tarvitsee kirjoittaa ja avata siinä esitettyjä asioita, joita on huomattavasti enemmän kuin mitä tuon tässä kirjoituksessa esille. Näin kirjoituksen nimeksi vaihtui Etelä-Korealaisen ohjelmasarjan nimi.

Jälleen generoin tietokoneeseeni uuden kansion, joka sai nimeksen: W-Two Worlds. Samalla tässä välitän suurena kiitoksena ja kunnianosoituksena heidän mainiosta ja mielestäni arvokkaasta työstä, jolla he tuovat hienosti esille tietoisuuteen, ihmisyyteen ja tavalliseen elämään liittyviä

asioita useamman todellisuuden kokemisen näkökulmasta. Se avaa myös suorastaan upeasti tietoisien luomisen solmuja, jossa oleellisena osana on tahdonilmaisu sekä kyky kuunnella, ymmärtää yhdessä luomisen perusteet, olipa sitten kysymyksessä kanssaihminen tai -sielu tai tietoiset energiat.

Sarja todella kosketti; se oli kuin kuvantoa näiden kirjoitusten aikaisesta elämästäni. Valtava ja sydämellinen kiitos Teille kaikille kyseiseen työhön osallistuneille. Erittäin hyvin ja taitavasti tehty (vaikka on kyllä muistettava elokuvan keinot ilmaista jokin ilmiö). Suoranainen mestarinäytös.

Kuinka ollakaan. Käy vähän kuin Maija Poppasella. Tuulen suunta voi muttua ja silloin taas mennään. Tällä kertaa tosin syöksylaskuosuus antaa odottaa itseään.

Se, että tuttavapiiriini on tullut uusia ihmisiä, joista ainakin kirjoituksen tässä vaiheessa eräs muodostuu minulle sangen merkitykselliseksi, on minulle kuin kantava voima, vaikka pitkän aikaa olin sisäisesti ”ei tavattavissa” tilassa kaikesta maallisesta läsnäolostani ja ystävällisyydestä huolimatta. Valtava kiitos hänelle.

Melko pian tuon jälkeen aloitin Rei-Ki 5B kurssin, sillä koin aavistuksen tarvitsevani sitä, mutta myös siksi, koska aikoinaan aloitin Rei-Ki kouluttautumiseni. Tässä Rei-Ki suuntauksessa näitä tasoja on kaiken kaikkiaan 7, joista viimeinen on järjestysnumeroltaan 6. Ajattelin mennä tämän polun loppuun saakka. Josko siitä tihkuisi joitain eväitä. Olin siis jo hyväksynyt läsnäoloni paikallisessa maailmassa.

Esitellessäni luonnostelevaani aloitustarinan kuvaa ohjaajalleni, hän sanoi sen olevan kuvanto Jatulintarhasta.

Sen lisäksi, että Jatulintarha tarkoittaa kivistä tai muusta, vaikka lumeen tallatusta (usein) sokkelosta tai labyrinthista, joskus jopa spiraalista polusta vaihtaen keskipisteessä suuntaansa suppenevasta avautuvaan, huomasin liki välittömästi, miten nämä irralliset tarinat liittyvät toisiinsa, miten aikani oltuani kuin vuoren huipulla, välillä jopa kosmoksen kaukaisimmassa yksinäisyyden pisteessä vain saadakseni olla rauhassa ja irti kaikesta, alkaa paluumatka, takaisin ihmiseksi ihmisten ilmoille.

Jatulintarha on kuvantona henkinen polku, sisältäen eräänlaisen keskihuipentuman elämän kokoisine kysymyksineen, jonka on usein esittänyt alussa, vastauksen saamiseen mainitussa keskipisteessä, sekä selkeän viittauksen kotimatkan alkamiseen. Toki huomaan kohdallani yhtäläisyyden Linnunradan eli kotigalaksimme kaksoiskierrerakenteeseen, näin maallisesti asia ilmaistuna. Joskus – kuten minulla – vastauksen sisäistäminen eli hyväksyminen tarvitsee hiukan aikaa...

Minästä (myös egosta) luopuminen sen jokaisessa tasossa – energiatasot mukaan luettuna – sen vaikutus fyysiseen kehoon sekä mieleen, ihmisyyden perusolemuksen takaisin saaminen, eräänlainen uudelleen rakentaminen, on melkoisen iso juttu. Tämän kautta ymmärrän ihmisiä, jotka elävät ”tavallista ja tylsää” arkielämää varsin hyvin, samoin sitä, miksi monet asiat tapahtuvat elämässäni kuin uusintoina, välillä useastikin.

Jatulintarhassa, mikä mainio kirjoituksen nimi. Mietin vain, millainen on niiden ihmisen kaltaisten olentojen ”Jatulintarha”, joilla kotigalaksin muoto on kaksoiskierreestä poikkeava...

Siinä, missä aiemmat kirjoitukseni ovat olleet luonteeltaan liki kronologisesti eteneviä, tässä voinen käyttää kuvausta, kuinka tekstiosioden järjestys ja paikoitellen jopa yksittäiset kappaleet aavistuksen kaareuttavat kokemuksesta aika-avaruutta suhteessa lukijaan. Tämä tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, kuinka tapahtumien järjestys omassa elämässäni on tarinan kerronnan suhteen hiukan poikkeava, sillä useat osiot limittyvät toisiinsa nähden. Mielestäni tämä luo yhdenlaista selkeyttä lukijalle, mutta ajoittain jopa hävittää ihmiselle tyypillistä sekä luonnollista päättelyjen sekä ajattelun paloittain jatkuvuutta kaikista loogisuusajatelmissa huolimatta.

Tätä paloittain jatkuvuutta voi verrata moniajioon, kuinka lukuisat prosessit saavat pieniä hetkiä käsittelyaikaa tietoisessa mielessä. Olette varmaan huomanneet, kuinka tarvitsee keskittyä (eli enemmän energiaa) pysyäksesi vain yhdessä aiheessa, asiassa tai jatkumossa, jota voi huoletta verrata lukuisten kvanttisuperpositiotilojen tietoiseen romahduttamiseen, jolloin havaitsee vain yhtä asiaa ja arvoa. Huomatkaa vain pieni vedätykseni... Haluan viitata tällä käyttämäni termiin rakenteellinen maailmankuva, jota on mahdollista ajatella moniajoterminologian kautta multiprosesseina, jossa nämä lukuisat prosessit ovat samalla itsenäisiä aika-avaruuksia eli todellisuuksia. Ymmärtääkseni ihminen kykenee normaalisti havaitsemaan tietoisesti neljää tällaista värähtelytilaa samanaikaisesti ollen näissä jokaisessa tietoinen havainnoiva muoto.

Edelleen tämä kirjoitus on hakenut muotoansa monen mutkan kautta aivan loppumetreillä, jossa ilmaisu maan ja taivaan väliltä on vähättelevä, sillä se jättää pois paikan, jossa

yleisesti tapaa olla melkoisen lämmintä. Toisin sanoen. Juuri, kun olen ollut aikeissa antaa tämän eräälle ystävälleni oikoluettavaksi, on tosiaan mennyt etusivu uusiksi. Viittaa sisäiseen kiristävään ja aavistuksen epämiellyttävään tunnekokemukseeni, joka kertoo tekstien olevan sopimattomassa energiatilassa keskenään, kuin jotain olisi vielä kesken. Näin mielestäni liki valmis työ menee kasaan kuin korttitalo muutaman kortin jäädessä kuitenkin pystyyn. Tätä voi kutsua epäsovituksiksi. Minun tarvitsee saada tunne, että asia on valmis päästääkseni siitä irti.

On mielenkiintoista huomata, kuinka joissain tapauksissa synonyymien tai kiertoilmaisujen käyttö saa tekstin tilan, eräänlaisen värähtelyn aivan toisenlaiseksi. Joskus myös se, että sanoo saman asian vain toisin, hiukan ehkä muodollisemmin tai joustavammin, saa aikaan harmoniaa ja tunteen onnistumisesta.

Viittaa tällä myös kirjoituksieni alkupuolen tarinaan, jossa olen toisessa todellisuudessa kasaamassa haarniskaani, kun tunnen sen viimeisen palasen olevan sopimattomassa tilassa. Tuon tämän tarinan esille joko Itseäni Etsimässä tai Elämä jatkuu kirjassa. Kyseinen tarina päättyy siihen, että saan palojen tilan toisiinsa nähden sopivaksi ja haarniskani koottua. Muistan, kuinka pidin sitä kauniina.

Kiittäen ja kaikkea hyvää Teille toivottaen...

*

Tämä kirjoitus on omistettu edesmenneelle, hyvin merkittävälle ja rakkaalle ystävälleni Juha Peijarille.

Tämän kirjoituksen eräänä innoittajana on toiminut Stephen Hawkingin kirja Suuri Suunnitelma, yhdessä Ajan lyhyen historian sekä Maailmankaikkeus pähkinänkuoressa kanssa.

Samalla tämä on jatko-osa kirjalleni After-life kuvaten kotoutumistani maapallolle ihmiseksi, kuin myös eräänlaista asioiden aktiiviseen muistiini palauttamista, jossa on auttanut suuresti Etelä-Korealainen sarja W-Two Worlds kertoen kahden todellisuuden välisestä elämästä.

Kotoutuessani ihmiseksi ihmisten ilmoille kohtaan myös aikoinaan sivuuttamiani haasteellisia energioita. On selkeä opinpaikka kyetä erottamaan näkymä ja usein sen takana piilevä totuus, sillä näkymä on usein vain itseilmaisukeino siinä missä muutokin.

